

Conferința din 27 Septembrie 1982

Încercările neașteptate ale vieții ne descoperă ființa omenească - prima parte

Lectura meditației zilei.

Vă gândiți, deseori, la faptul că lumea invizibilă nu ne previne dinainte despre toate încercările pe care trebuie să le traversăm. Acest lucru se întâmplă tocmai datorită faptului că, în neprevăzut, suntem obligați să intrăm mai profund în noi înșine și să facem eforturi mai mari. Toți avem încercări de traversat, dar bucurați-vă ! De ce ? În inițierile antichității, acela care trebuia să treacă prin foc, străbătea, în realitate un jar artificial, dar el nu știa acest fapt, îl credea real. Dacă i s-ar fi făcut frică, însemna că nu este demn de Inițiere și era alungat. Dar acela care era cutezător, conștiincios, plin de credință, traversa focul, descoperind apoi că totul nu a fost decât o iluzie! Încercările vieții sunt imaginare, înainte de a le parcurge ne gândim mereu că ele sunt teribile, că vom suferi îngrozitor, dar dacă vom ști să le trăim corect, ele nu ne vor mai părea atât de grele.

Încă o pagină atât de stranie, încât nici nu știu ce să mai spun. De ce oare, Cerul, lumea invizibilă, nu ne previne? Oh, ce întrebare! Dar, de ce trebuie să ne prevină? În acel moment ne-am lua toate măsurile de prevedere, ne-am pregăti dinainte, am aranja astfel lucrurile, încât nu am putea arăta niciodată calitățile și virtuțile noastre. Numai în neprevăzut ajungem să ne cunoaștem, să vedem cine suntem și să ne descoperim așa cum arătăm în realitate. Da. Nu v-ați gândit la acest lucru. V-am luat pe nepregătite!...

Da, este adevărat că, în Inițieri era cunoscut faptul că trebuiau trecute probele focului, apei, aerului și pământului și acest lucru îngrozea. Te pregăteai, aveai curaj, te găseai deja în interior, dar erai vioi, treaz, înarmat și pregătit. În timp ce, în viața zilnică altfel sunt lucrurile! Tocmai aici capitulăm, în fața celor mai mici lucruri, deoarece ele nu au fost prevăzute, deși aici trebuie să fim pregătiți: da, în viață !

Acum, în Inițieri, lucrurile nu mai sunt așa teribile ca în trecut, cu excepția poate, a Francmasoneriei, dar și aici este iluzoriu; ești pus într-un cavou, adică ești mort, iar apoi ești înviat, dar toate aceste ceremonii nu sunt decât niște comedii... Numai și numai în viața de zi cu zi verifici cât de inteligent ești, cât de puternic, cât de curat, cât de devotat, cât de fidel, cât de adevărat și cinstit poți fi!

Iată pe unul care spune: “Gata, am terminat cu femeile, nici una nu mă va mai tenta de azi înainte !...” Dar, a doua zi, deoarece lumea invizibilă a auzit tot ce a spus, iată că pentru a-l încerca tocmai apare o fată mică și drăguță, iar sârmanul nostru prieten se dă bătut!... Apoi rămâne uimit, își aduce aminte despre ceea ce a spus, dar este prea târziu. De câte ori nu am auzit frați și surori care spuneau: “Nu mă voi căsători niciodată”. Iar după puțin timp o fac! Știți de

ce? Fiindcă au declarat că nu o vor face, da, acest lucru nu trebuia spus... Aici nu avem deloc lumină, promitem și spunem lucruri care nu trebuiau spuse, deoarece există în lumea invizibilă tot felul de șarlatani care se distrează de minune pe spinarea noastră... Imediat de pun la încercare și noi clacăm. Dacă nu doriți să vă căsătoriți, nu spuneți acest lucru. Ca și mine, care spun mereu: “Ah, vreau să mă căsătoresc, da vreau...”, iar când ei văd acest lucru, îmi trimit toate femeile posibile, de aceea nu am reușit până acum să mă căsătoresc! Da, fiindcă totul îmi scapă... deci trebuie să cunoștem tot felul de șiretlicuri pentru a putea scăpa de multe lucruri.

Nu, nu este serios ce vă spun. Unii cred că vreau să vă fac să râdeți, dar aceste lucruri sunt adevărate. De aceea, Inițiații spuneau: **“a ști, a dori, a îndrăzni și a tăcea”**; atunci când aveți anumite proiecte, când dețineți multe secrete, când ați obținut anumite puteri, nu le spuneți, deoarece în acel moment anumite porți vi se vor închide, anumite lucruri se vor îndepărta de voi, deci trebuie să tăceți. Acest lucru este valabil în eternitate. Iar dacă eu v-am vorbit puțin astfel, este pentru că am avut un alt motiv. Deoarece aceste patru cuvinte: “a ști, a dori, a îndrăzni și a tăcea” nu au fost explicate. Ce să știi, ce să dorești, ce să îndrăznești, în fața cui și de ce trebuie să taci, pentru ce motiv? Poate Inițiații au explicat-o, dar nu prin scris, pentru ca toată lumea să afle, ci confidențial, între ei înșiși.

Acum, nimeni nu știe ce se ascunde în spatele acestor patru cuvinte. Veți putea spune tot felul de lucruri, dar numai bunul Dumnezeu va ști dacă aveți dreptate! Dar a dori? Ce să doriți? Putem dori tot felul de lucruri care nu sunt mereu cum trebuie. Dar a îndrăzni? Să îndrăznești să spargi capul unuia, să îndrăznești să violezi o fată, să furi, ei nu! Am decis să vă dezvălui aceste patru cuvinte, dar există ceva din lumea invizibilă care îmi interzice, care mă împiedică, spunându-mi: “Lasă-i să mai aștepte”. Eu am rămas stupefiat, uimit când mi s-a revelat ce se găsește în spatele acestor cuvinte. Ce anume să știm, deoarece cunoștem atâtea lucruri și iată că nu avem nici o putere, nici o cunoștiință adevărată, nici o bucurie. Cunoaștem prea multe lucruri, dar nu ceea ce trebuie știut. Apoi, dorim atâtea lucruri, cerem, dar nici Iisus n-a explicat sensul cuvintelor: **“Cereți și vi se va da”**. Nu, *El nu a revelat ceea ce trebuie să ceri*. Cuvintele **“Căutați și veți găsi”**, *nu au fost nici ele explicate*. Poate el le-a spus în secret discipolilor săi, dar în Evanghelia nu apar explicații. Apoi, **“Bateți și vi se va deschide”**. Pe ce să bateți? Cum și cu ce să bateți? Cu un ciocan? Am decis să vă revelez toate acestea, dar pentru cele patru cuvinte: a ști, a dori, a îndrăzni și a tăcea va mai trebui să așteptați, da...

Pentru acei care nu au auzit încă, voi repeta numai aceste trei cuvinte: **cereți, căutați, bateți**. Bineînțeles, am mai explicat toate acestea, dar este bine să le auziți din nou, fiindcă mereu va fi și cineva care nu le știe. Atunci, puneam întrebarea: de ce Iisus se oprea mereu asupra a trei lucruri, ca și în cazul: “Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde la sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură”. De ce, El se oprește mereu asupra a trei lucruri? Ca și în cazul: cereți, căutați și bateți. Eu vă spun acum: *deoarece există*

trinitatea intelect-inimă- voință, noi gândim, simțim, acționăm. Care este oare factorul din noi care cere? Am pus unor mari filozofi întrebarea: “Cine este acela care cere? - Oh, este intelectul!”. Eu am răspuns: “Nu, el nu știe să ceară. - Ah, este voința! - Deloc, **inima este aceea care știe să ceară**, ea nu face decât acest lucru: cere, cere la nesfârșit”. Dar, ce cere? Ceea ce are nevoie mai mult! Cere bani, mașini, case... Nu, ea cere un singur lucru: **căldura, iubirea, ce înseamnă să iubești și să fi iubit, adică ce poate oferi fericirea**. Iată ceea ce iubirea cere, iată ce înseamnă adevărata căldură.

Să vedem acum expresia “Căutați și vi se va da”. Cine este acela care caută? Din nou mi se va răspunde: “Oh, inima este cea care caută, sau voința poate. - Nu, nu răspund eu, ele nu știu să caute, numai intelectul știe să caute, fără încetare, el caută ceva pentru a găsi mereu altceva pierdut care trebuie găsit, da, dar nu putem găsi lucrurile în întineric. Ah, de aceea **el caută lumina** pentru a putea găsi, fiindcă posedând lumina, vedem, găsim, iar lumina înseamnă înțelepciune, știință, cunoaștere. Iată ce face **intelectul: el nu cere, nu bate, el caută numai fără încetare**.”

După aceea, “Bateți și vi se va deschide”. Din nou întreb: “Cine bate? - Oh, intelectul. - Nu, deloc. - Oh, poate inima? - Nici vorbă, ea nu știe să bată, săraca!”. Oh, este **voința, ea nu știe decât să bată, a bate însemnând a acționa pentru a deschide**, dar de ce să deschidă? Fiindcă ne găsim într-o închisoare! Ah, deci **bătând, acționând, făcând eforturi, ajungem să deschidem ușa și astfel suntem în libertate!** De aceea, ea acționează și face eforturi, bate..., pentru a putea ieși și a fi liberă. Iar apoi apar **iubirea, înțelepciunea și adevărul care eliberează**. Fiindcă Iisus a spus: “**Căutați adevărul, adevărul vă va elibera**”. Da. Minciunile, iluziile, nu vă pot elibera, din contră, veți fi mereu legați, limitați, sub presiunea iluziilor. Numai adevărul vă poate face liberi, trebuie să cunoașteți adevărul. E atât de clar, de două mii de ani nu repetăm decât: “caută, cereți,...”. Repetăm și repetăm, iar oamenii fără discernământ au înțeles că trebuie să caute femei sau bani... Sau, poate case, puteri. Iar a bate înseamnă a-i sparge capul vecinului... Iată cum au înțeles oamenii cuvintele lui Iisus.

Pregătiți-vă bine și într-o zi vă voi spune ce înseamnă să știi, dar ce să știi? Să vrei, dar ce să vrei? Oamenii doresc foarte multe lucruri, dar nu ceea ce este cuprins cu adevărat în sensul cuvântului a vrea. A îndrăzni înseamnă, mai degrabă, a înfrunța, a nu avea frică de nimic, dar a înfrunța ce și pe cine? A îndrăzni să te certți pentru ce lucru? Ei bine, nu este prea clar nici aici. Iar oamenii au interpretat după bunul lor plac. Ca și acela care se adresa unei tinere: “Ah, cât aș dori să vă strâng în brațe, dar nu îndrăznesc s-o fac. Îndrăznește prietene, i-a răspuns ea, îndrăznește...” Iată cum se poate înțelege cuvântul “a îndrăzni”!

Iar a tăcea, trebuia să tăceți pentru că trăiați într-o vreme când puteați fi arși pe rug, asasinați. Dacă s-ar fi cunoscut faptul că posedați secretul pietrei filozofale și nu-l spuneți, ați fi fost masacrați. Deci, trebuia să tăceți. Există spirite în lumea invizibilă care ne pun la încercare, după ce am vorbit ceva care nu este în regulă, care nu este prudent. I-aș întreba pe miniștrii aleși, de ce nu și-au realizat, până acum, promisiunile dinainte de alegere? Fiindcă au vorbit

despre ceea ce doreau să realizeze! Astfel au apărut piedicile, obstacolele și nu puteți realiza ceea ce v-ați propus, ați vorbit aiurea... Da, sărmanii nu sunt Inițiați, ei vorbesc de toate. Îmi veți spune că toată lumea, ziariștii, vă vor pune întrebări, vor dori să știe. Spuneți-le răspicat să șteargă putina și apoi veți vedea. Ca și bulgarii care promiteau, pentru a fi aleși, prin sate, așa cum fac americanii, tot felul de lucruri: unul care era viitor ministru le-a promis sătenilor că va construi școli pentru copiii lor. "Dar, au spus sătenii, noi nu avem copii. - Îi vom crea, le-a răspuns viitorul ministru". Vedeți dar, cum sunt bulgarii, ei pot crea copii, pentru ca aceștia să meargă mai târziu la școală...

Concluzionând, vă pot spune că vorbiți mult prea mult despre proiectele voastre, despre alte lucruri și apoi nimic nu se realizează. Chiar când promiți ceva formidabil oamenilor, într-o anumită zi, ajungi la acea dată și constăți că oamenii nu sunt prea dispuși, în interior, să primească, de ce oare? Fiindcă ați promis. Ar fi trebuit prezentate astfel lucrurile, fără a promite, ci lăsând faptele să vorbească. Apoi, când oamenii vor constata binefacerile venite, vă vor înălța în slăvi, mult mai mult decât în cazul în care ați fi dezvăluit dinainte proiectele voastre. Ei bine, eu am mare grijă de acest lucru. Eu nu vă descopăr nimic, sau prea puțin, din proiectele mele, deși trebuie să știți că am destule proiecte...

Vin la mine unii și îmi spun: - Oh, Maestre, ar fi minunat să facem acest lucru, să pregătim un altul sau să construim ceva. Sunteți de acord? mă întreabă ei. - Oh, le răspund, de mult sunt de acord, numai că nu am spus-o. - De ce? - Fiindcă eu aștept ca acest lucru să vină de la voi înșivă și eu să-l aprob, deoarece dacă acesta vine mereu de la mine va fi mereu ceva forțat, artificial, nu va ține, dar dacă va veni de la voi, va merge și veți pune aici întreaga voastră bucurie și fericire, întreaga voință. Deci, există secrete aici iar eu am proiecte, dar nu vi le revelez deoarece aștept ca ceva să vină de la voi înșivă. Eu vă pregătesc, pentru moment, iar apoi voi înșivă veți descoperi ceea ce trebuie sau nu; în acel moment eu voi fi fericit, bucuros să văd că toate acestea vin de la voi înșivă. Pe moment, mulți spun mirați: "Sărmanul Maestru, el nu vede de ce avem nevoie...". Ce vreți, el nu vede poate din cauză că dorește ca voi să vedeți...

Problema, dacă eu văd sau nu, nu este așa importantă, se poate ca eu să nu observ nimic și totuși sunt mulți care își spun: "Este atât de naiv, nu vede defectele unuia sau altuia, închide ochii, este atât de încrezător, dacă nu îl atenționăm noi despre cineva, el nu va observa." Așa gândiți voi, că eu nu observ... De ce acționez așa? Ah, acesta este secretul meu, de aceea sunt un pedagog, dar un pedagog al noilor concepții.

Am primit o scrisoare de la un cuplu, nu vă spun numele, sunt drăguți și nu vreau să-i expun, de altfel nu știu decât ei înșiși și acum se află în sală, ne ascultă. Ei mi-au spus că trăiesc într-o așa armonie împreună, se iubesc mult, au și copii, dar când au venit aici au rămas dezamăgiți, n-au văzut nimic bun, au găsit totul o comedie, ei considerându-se perfecți... În timp ce alții îmi scriu că totul este nemaipomenit, că aici există armonie, ambianță, iubire, surâsuri, aici se învață, ne restabilim, este o atmosferă formidabilă. Este o scrisoare care face excepție, ce vreți, este normal, altminteri ar fi prea frumos ca să fie adevărat. Ce pot să le spun acelor care mi-au scris astfel? Eu nu îi voi vexa, îi voi aprecia,

deoarece există o doză de sinceritate în ei, dar le voi spune că, în loc să-i privească pe alții, să se uite la ei înșiși, să vadă că se găsesc în dezordine, că sunt într-o comedie unde joacă roluri bizare; eu aș vrea să le arăt cum ar trebui să se comporte ca frați și surori, iată adevărata metodă pedagogică valabilă peste tot.

Vă voi spun acum care sunt obiceiurile oamenilor. Când merg undeva, ei îi privesc mereu pe alții, nu se văd cum sunt ei în realitate, ci sunt educați să vadă numai defectele celorlalți. În loc să dea un exemplu, ei critică și atunci eu le spun să încerce să lucreze asupra lor înșiși, să se perfecționeze, astfel încât să devină modele pentru cei din jurul lor. Vă voi da o singură imagine exemplificatoare: un virtuoz cântă, iar unii oameni sau chiar copii, îl critică, dar ei au acest drept într-un singur caz; atunci când artistul nu face bine ceea ce face și atunci trebuie să dea altuia vioara... Dar oamenii noștri nu cunosc nici gama muzicală și îndrăznesc să critice un virtuoz! Da, așa se întâmplă peste tot în lume. Avem dreptul să criticăm, dar numai în cazul în care putem arăta ceva mai mult decât celălalt, altminteri nu putem face acest lucru. În loc să criticăm, este mai bine să încercăm să-l depășim pe cel criticat. Dar această atitudine este necunoscută în lume, voi sunteți mereu educați în spiritul calomiei și al criticii.

Iată de ce omenirea se găsește în această stare, părinții și educatorii nu fac decât să o deruteze. Iar eu, în calitatea mea de pedagog, vă spun să-i lăsați pe alții cum sunt, să vă opriți asupra voastră înșivă, iar când veți deveni suficient de inteligenți, puri, luminoși, armonioși, îi veți copleși pe ceilalți prin prezența voastră, iar ei se vor rușina că au gândit astfel... Îi veți critica atunci, prin prezența voastră, prin lumina voastră și aceasta este cea mai bună critică. De ce nu s-a explicat acest lucru în școli, în familii, peste tot? Eu, de pildă, am văzut cele mai urâte fete, criticând pe cele mai frumoase! De ce o făceau? Fiindcă ele nu erau frumoase, iată... și vorbeau vrute și nevrute; ele nu se credeau de loc urâte, vedeți ce mod de gândire aveau... Cât de multe lucruri lipsesc din educația oamenilor!

Un minut de meditație.